

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **P. J.**

obwinionego z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 30 lipca 2025 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 12 listopada 2024 r., sygn. akt II W 2491/24,

**uchyla wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Radomiu i na
podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.
umarza postępowanie w sprawie, a kosztami postępowania
obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 12 listopada 2024 r., sygn. akt II W 2491/24, Sąd Rejonowy w R. uznał P. J. za winnego tego, że „w dniu 10 marca 2024 r. około godz. 13.45 w R. ul. C. , będąc w stanie nietrzeźwości nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, kierując pojazdem marki V. o nr rej. W.

spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie obserwował uważnie drogi, nie utrzymał bezpiecznej odległości z pojazdem poprzedzającym, w wyniku czego uderzył w tył pojazdu marki F. o nr rej. W. kierowanym przez J. M. ", tj. czynu z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami i za to na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. 9 § 1 k.w. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2.000 złotych (pkt I). W pkt II na podstawie art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1, 2 i 3 k.w. orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Wobec braku sprzeciwu wyrok uprawomocnił się w dniu 2 grudnia 2024 r.

Kasację na korzyść obwinionego wniosł Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok w całości, na zasadzie art. 111 k.p.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., polegające na ukaraniu obwinionego P. J. przez Sąd Rejonowy w Radomiu prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 12 listopada 2024 r. sygn. akt II W 2491/24, za czyn polegający na tym, że w dniu 10 marca 2024 r. około godziny 13:45 w R. na ul. C. , będąc w stanie nietrzeźwości nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, kierując pojazdem marki V. o nr rej. W. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie obserwował uważnie drogi, nie utrzymał bezpiecznej odległości z pojazdem poprzedzającym, w wyniku czego uderzył w tył pojazdu marki F. o nr rej. W. , kierowanego przez J. M. , tj. czyn z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 1 ustawy PoRD, art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami, mimo że obwiniony za popełnienie tego samego wykroczenia został już uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 26 lipca 2024 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IIW 1666/24, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.” i wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego w całości i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona na korzyść obwinionego przez Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Z dokonanych ustaleń wynika, iż ten sam Sąd Rejonowy w Radomiu wyrokiem nakazowym z dnia 26 lipca 2024 r., sygn. akt II W 1666/24, uznał P. J. za winnego tego, że w dniu 10 marca 2024 r. o godz. 14:45 na ul. C. w R., kierując pojazdem marki V. o nr rej. W. (w stanie nietrzeźwości, posiadając aktywny zakaz prowadzenia pojazdów) nie zachował bezpiecznej odległości od poprzedzającego go pojazdu, w wyniku czego najechał na tył pojazdu marki F. o nr rej. W. , czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 19 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r.- Prawo o ruchu drogowym, za co na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2.000 zł. Obwiniony został również obciążony kosztami postępowania (k. 40 akt o sygn. II W 1666/24).

Wyrok nakazowy w sprawie o sygn. akt II W 1666/24, wobec braku sprzeciwu którejkolwiek z uprawnionych stron, uprawomocnił się w dniu 24 sierpnia 2024 r. (k - 43 akt II W 1666/24).

Przedmiotem obu tych postępowań, tj. w sprawie II W 1666/24 oraz w zaskarżonej kasacją sprawie II W 2491/24 było tożsame zachowanie obwinionego, o czym świadczy nie tylko opis przypisanych mu wykroczeń, ale również materiał dowodowy załączony do akt każdego z wniosków o ukaranie, w szczególności ta sama notatka urzędowa z dnia 10 marca 2024 r., dokumentująca przebieg kontroli drogowej przeprowadzonej z udziałem obwinionego (k - 3-4 akt II W 2491/24 oraz akt II W 1666/24). Z notatki tej wynika, iż zdarzenie drogowe miało miejsce o godzinie 13:45. Taka też godzina zdarzenia została prawidłowo wskazana we wniosku o ukaranie i w zaskarżonym wyroku. Natomiast we wniosku o ukaranie w sprawie o sygn. akt II W 1666/24 godzinę zdarzenia błędnie określono na 14:45 (z notatki wynika, iż o tej właśnie godzinie jej autor udał się na miejsce zdarzenia; k - 27v). Ten sam błąd został powielony w wyroku (k - 40).

Z pisma dołączonego do akt sprawy II W 2491/24 bezspornie wynika, że w dniu zdarzenia miała miejsce tylko jedna kolizja pomiędzy kierującymi samochodami marki V. o nr rej. W. oraz marki F. o nr rej. W. (k - 74 akt sprawy o sygn. II W 2491/24.)

Następstwem ponownego procedowania Sądu Rejonowego jest fakt, iż w obrocie prawnym funkcjonują niezależnie od siebie dwa prawomocne wyroki nakazowe dotyczące tego samego czynu i tej samej osoby. Stanowi to naruszenie przepisu art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., który zakazuje wszczynania postępowania, a wszczęte nakazuje umorzyć, gdy postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało prawomocnie zakończone.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. uchylił zaskarżony kasacją wyrok i umorzył postępowanie w tej sprawie, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

[J.J.]

[a.ł.]